

תפ"ח (תל-אביב-יפו) 49352-05-12 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נ' סמרה טקלה

פלילי - חוק העונשין - עבירות אלימות

var MareMakom = "תפח (תל-אביב-יפו) 49352-05-12 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תא נ' סמרה טקלה , תק-מח 2013(2), 20962(24/06/2013)";

תפ"ח (תל-אביב-יפו) 49352-05-12 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נ' סמרה טקלה מחוזי

תל-אביב-יפו

תפ"ח (תל-אביב-יפו) 49352-05-12

מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד רותי שביט

נגד

סמרה טקלה (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד גלית בש

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

[24.06.2013]

בפני כב' השופט גלעד נויטל, אב"ד

כב' השופט מאיר יפרח

|כב' השופטת גיליה רביד

גזר דין

אנו אוסרים פרסום שמה של המתלוננת וכן כל פרט אחר שיש בו כדי לזהותה.

השופטת גיליה רביד:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, בתאריך 13.3.13, בעובדות כתב אישום מתוקן שהוגש במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"). הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש והוא התמצה בתיקון כתב האישום שבמקור ייחס לנאשם עבירה של ניסיון רצח.

2. עניינו של כתב האישום המתוקן באירוע שהתרחש בצהרי יום 15.5.12 עת הגיע הנאשם לבר בתל אביב שבכתובתו התגוררה ו.א ילדית 1995 (להלן "המתלוננת"), כאשר בבגדיו חבויה סכין קצבים שאורך להבה כ-20 ס"מ, שבה הצטייד מבעוד מועד (להלן: "הסכין"). בין הנאשם לבין המתלוננת הייתה קיימת בעבר מערכת יחסים רומנטית שהחלה עוד במקום הולדתם באריתריאה והסתיימה למגינת ליבו של הנאשם ביוזמת המתלוננת ואמה כ-3 חודשים קודם לאירוע. בפוגשו את המתלוננת בבר, משך אותה הנאשם בידה בכוח והוביל אותה בניגוד לרצונה וחרף מחאותיה לפינת הרחובות ארלינגר - פין בת"א ושם דקר אותה באמצעות הסכין שנשא עמו שוב ושוב פעמים רבות בחלקי גופה השונים, לרבות בגבה, בחזה ובצווארה. המתלוננת נאבקה עם הנאשם כשהיא מתחננת על נפשה, עד שלא עמדו לה כוחותיה והיא התמוטטה ואיבדה את הכרתה. הנאשם הניח למתלוננת וחדל מדקירותיו רק בהתערבות צוות אנשי הפקה שעסקו במקום בהסרת סרט ונזעקו למשמע זעקות המתלוננת, לאחר שאחד מהם חבט בנאשם באמצעות כיסא ואחר הפיל את הסכין מידיו. כתוצאה ממעשי הנאשם הובהלה המתלוננת לבית החולים כשהיא מחוסרת הכרה ובמצב אנוש. בגבה נמצאו 7 פצעי דקירה שאחד מהם חדר לכלייתה הימנית. בנוסף אותו 6 חתכי דקירה בגב, חתך דקירה בחזה מעל שד ימין, חתך דקירה בבית השחי השמאלי, חתך בכף יד שמאל, באגודל ובזרוע וכן חתכים נוספים על צווארה. בעטין של הפציעות הובהלה המתלוננת לחדר ניתוח שם נאלצו הרופאים להכניס נקז לבית החזה שלה לצורך ניקוז אוויר, לפתוח את בית החזה שלה לצורך עצירת הדימום ולכרות את כלייתה הימנית.
3. במסגרת הטיעונים לעונש הוגש מטעם המאשימה תסקיר נפגעת עבירה שבו נסקרו קורותיה של המתלוננת לפני ואחרי המקרה, לרבות הנזקים שנגרמו לה, ואילו מטעם ההגנה הוגשה אודות הנאשם חוות דעת פסיכולוגית פרטית שנערכה על ידי ד"ר אורי רסובסקי, שבה ניתנה התייחסות לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולמצבו הנפשי עובר לביצוע העבירה, הכל כפי שיפורט בהמשך.
- תסקיר נפגעת עבירה:
4. התסקיר שהוגש בעניינה של המתלוננת מתאר ילדות קשה ומציאות חיים של דחק שאותם חוותה מאז ילדותה. בגיל 14 היא צעדה ברגל עם חברתה מאריתריאה לאתיופיה בתקווה לחיים טובים יותר ושם, בהיותה במחנה פליטים, הכירה את הנאשם שהיה במקום מדריך בקבוצת הפליטים. לאחר תקופה מסוימת הנאשם הציע לה להיות חברתו והיא הסכימה לכך למרות גילה הצעיר, וזאת מתוך מחשבה שהנאשם יגן עליה במהלך המסע לישראל, כפי שהבטיח לאמה. עם הגעתם ארצה, בעקבות חשיפת הקשר ביניהם, החל תהליך של הידברות בין המשפחות שבסופו הובהר לנאשם שעליו להפסיק את הקשר עם המתלוננת. מאחר שהנאשם לא אבה להשלים עם פרידתם, המתלוננת נאלצה לדבריה להתמודד עם איומים ותוקפנות מצדו של הנאשם. היא תיארה בפני עורכת התסקיר מאמצים שעשתה כדי להתרחק מהנאשם עד כדי הסתתרות בערים מרוחקות, כאשר כל אותו זמן היא אינה מתלוננת נגדו, בין השאר, מתוך חשש שתגורש מהארץ.
- המתלוננת תיארה בפני עורכת חוות הדעת נזקים פיזיים רבים בעקבות האירוע, נזקים שעימם היא נאלצת להתמודד עד היום. היא חשה כאבים בחתכים, סובלת מצליעה ברגל ימין, מהעדר תחושה באזור הצלעות וכן מפגיעה עצבית ביד ימין. הצלקות הרבות והבולטות בגופה פוגעות בדימוי הגוף שלה וגורמות לה להתבייש ללבוש בגדים קצרים. היא נמנעת לחלוטין מיציאה לבילוי חברתי, בין היתר בגלל המבוכה לחשוף את המוגבלות הפיזית שלה. מדברי המתלוננת וממסמכים רפואיים עולה, כי המתלוננת הופנתה לטיפול פיזיותרפיה לאחר האשפוז, אך אלה הופסקו לאחר חצי שנה בהעדר ביטוח רפואי וקושי לאתר ארגונים שביכולתם לסייע לה.
- עורכת התסקיר מתארת נזק משמעותי כתוצאה מהפגיעה בכושר העבודה של המתלוננת, משאב שהוא מרכזי עבורה ומהווה תנאי ליכולתה לפרנס את עצמה למען השגת עצמאות כלכלית ואישית. תחום נזק נוסף מתבטא בממד התפקודי הכללי. במשך תקופה ממושכת המתלוננת לא עבדה והסתגרה בבית אמה בשל מצבה הפיזי והנפשי. היא התקשתה באכילה ובהליכה וסבלה מסחרחורות, חרדות ופחדים. היא התקשתה למצוא מסגרת תעסוקתית שתואמת את מצבה הרפואי, מצב שהגביר את התלות שלה באמה ואילץ אותה להתמודד עם פגיעה בעצמאותה הן ברמה הפיזית והן ברמה הנפשית.

קצינת המבחן תיארה פגיעות נפשיות ניכרות אצל המתלוננת: תחושות אשמה על כך שבחרה בנאשם כדמות שתגן עליה כשאלהן מצטרפות תחושות אשמה כלליות, שמא פעלה שלא כהלכה ביחסיה עמו, תחושות המאפיינות קורבנות של אלימות זוגית. כמו כן ניכר אצל המתלוננת בלבול על כך שנפגעה מאדם שדאג לה ואשר הצהיר לא אחת על אהבתו אליה. אבד בה האמון בבני אדם ובגברים בפרט. המתלוננת סיפרה שהיא נתקפת חרדה בקרבנותם של גברים, מצב שהוביל לא רק לפגיעה ביכולתה לפתח קשרים זוגיים, אלא לביטול חתונתה עם הגבר שבני משפחתה הכירו לה לאחר ניתוק הקשר עם הנאשם. עורכת התסקיר תיארה חיים בצל חרדה מתמשכת וקיומית המלווה את המתלוננת בכל מקום, בהיותה משוכנעת שהנאשם לא ירפה ממנה עד אשר יגרום למותה, אם באופן ישיר ואם באמצעות שליחים מטעמו. המתלוננת מתארת סיוטים, תנודות במצב הרוח, מספרת שאיבדה את שמחת חייה, שנתה נודדת ואיכות חייה ירדה מאוד מאז המקרה. להתרשמות עורכת התסקיר, המתלוננת סובלת מתופעות פוסט טראומתיות נרחבות ומדובר בתמונת נזק קשה מאוד אשר פוגעת בתפקודה ומגבילה את יכולותיה באופן משמעותי ברמות שונות הן פיזית והן נפשית. קצינת המבחן הביעה עמדתה כי ללא טיפול מתאים כוחותיה עלולים להיחלש ולכן פנתה לעמותות המסייעות לתושבים זרים בבקשה דחופה להתערבותם. עורכת התסקיר המליצה כי ייגזר על הנאשם עונש שייתן ביטוי לחומרת הפגיעה שגרם ולנזקים הרחבים למתלוננת, לרבות תשלום פיצוי למתלוננת.

חוות דעת פסיכולוגית אודות הנאשם:

5. ד"ר אורי רסובסקי בדק את הנאשם במרפאת בית הכלא לבקשת ההגנה. הוא פרט את קורותיו של הנאשם על פי אינפורמציה שנמסרה מפי הנאשם: יליד אריתריאה, נוצרי, בן 27 אשר גדל במשפחה חד הורית כבן הבכור מבין שני ילדים. עבר ילדות קשה, לרבות חוויות של התנכלויות מצד האוכלוסייה המוסלמית בכפר מגוריו, ועם זאת הצליח להשלים 12 שנות לימוד ואחר כך עוד שנתיים הוראה. החל לעבוד כמורה באריתריאה אך עקב קשיי פרנסה נסע לאתיופיה שם עבד כפליט בארגון להגנת הילד של האו"ם (ראה בנוסף תעודות נ/2). אמו ואחותו של הנאשם נשארו באריתריאה והוא סייע להם כספית. במהלך שהותו באתיופיה פגש את המתלוננת שהייתה שם פליטה כמוהו. לדבריו, למרות שאהב את עבודתו באתיופיה נענה לבקשת המתלוננת להגיע לישראל כדי לחבור לאמה שעבדה בישראל, ובשנת 2012 הגיעו שניהם יחד דרך סודן. הנאשם סיפר ששהה חודשיים במחנה מעבר ואחר כך הגיע לשכונת התקווה. לדבריו, לא היה מרוצה משהייתו בארץ מאחר שלא קיבל אישור שהייה חוקי, לא יכול היה להתפרנס מעבודה במקצועו ונאלץ לעבוד בעבודות מזדמנות עד אשר חסך מעט כסף כדי לעבור לדירת שותפים, יחד עם המתלוננת. לדברי הנאשם, לאחר כ-3 חודשים של מגורים משותפים עם המתלוננת הגיעו אמה יחד עם עוד כמה קרובים והודיעו לו כי קיימת ביניהם קרבת דם ולכן לא יוכלו להינשא. מרגע זה ואילך אמה של המתלוננת מנעה קשר ביניהם, סירבה לתת לו לדבר עמה ובאחת הפעמים הודיעה לו שהמתלוננת עתידה להינשא לגבר אחר. הנאשם סיפר לד"ר רסובסקי שהוא היה נתון בסערת רגשות ומצוקה נפשית קשה. על רקע זה הגיע למקום עבודתו של האם בבר, התעמת עמה ועם המתלוננת ובהיותו ברחוב עם המתלוננת איבד את עשתונותו ודקר אותה. לדבריו, לאחר שהתעשת חש צער רב על מעשיו ורווח לו שהיא לא נפטרה מפצעיה. על פי חוות הדעת, הנאשם מבין את חומרת מעשיו ומודע לכך שכעת משלם את המחיר. במסגרת ההערכה הפסיכולוגית קבע ד"ר רסובסקי כי הנאשם מתפקד ברמה אינטלקטואלית ממוצעת, מצב רוחו ירוד, מדווח על תחושה של מצוקה אינטנסיבית, מרבה לבכות במהלך הריאיון. בוחן המציאות שלו תקין, חשיבה לינארית ללא עדות לתהליכים פסיכויים. שלל כוונות אובדניות. קיימים סימפטומים של חרדה ודיכאון, אך אין עדות להפרעה אישיותית או הפרעה פסיכיאטרית.

להערכתו של ד"ר רסובסקי, יש לבחון את המקרה המצער על רקע המתח והמצב הנפשי הרעוע שבו היה שרוי הנאשם בעת שנודע לו שהמתלוננת מיועדת להינשא לאחר ועל רקע דינאמיקה של מצוקה. ידיעה זו הייתה עבורו 'הקש ששבר את גב הגמל' מאחר שהרגיש שהקריב עבורה עבודה מכובדת ופרנסה, וחש נבגד ומיואש. הלחץ הרב שבו היה נתון ומצבו הנפשי השפיעו על יכולתו לשליטה עצמית והוביל להתנהגותו האימפולסיבית והלא מחושבת. תמצית טיעוני המאשימה:

6. ב"כ המאשימה עתרה להשתת עונש חמור מאוד על הנאשם, וזאת בגבולות הרף העליון של 'מתחם העונש ההולם' שאותו הציבה בין 12 ל-18 שנות מאסר בפועל. ב"כ המאשימה התייחסה לכך שמדובר היה במעשה מתוכנן מראש שלצורך ביצועו הנאשם הצטייד מבעוד מועד בסכין גדולה וקטלנית, לעובדה שהנאשם דקר את המתלוננת 13 דקירות ולא הפסיק ממעשיו חרף תחינותיה, לעובדה שהנאשם פעל באכזריות רבה, לפגיעות הקשות שנגרמו למתלוננת, הן פיזית והן נפשית, חלקן לא הפיכות, כמתואר בתסקיר נפגעת העבירה, לערך החברתי המוגן, קרי זכותו של אדם לשלימות גופו במיוחד במצבים שבהם מופעלת אלימות מצד בן משפחה או בן זוג, לנזק שהיה צפוי להיגרם למתלוננת אלמלא ניצלה ברגע האחרון, לעובדה שמדובר בעבירה שהעונש הקבוע בצדה הוא 20 שנות מאסר וכן לפסיקה המשקפת, לדעת המאשימה, מדיניות עונשית מחמירה ברוח עתירתה. בהתייחס לחוות הדעת הפסיכולוגית שהוגשה אודות הנאשם, הרי שלטענת ב"כ המאשימה, הנאשם ביצע את המעשים מתוך הסתכלות אגואיסטית, תוך העמדת עצמו וצרכיו במרכז ותוך התעלמות מצרכיה ורצונותיה של המתלוננת. הנאשם פעל מתוך מניעים אישיים, וגם אם נקבל שהיה נתון במצוקה ובמשבר עקב רצונה של המתלוננת להיפרד ממנו, אין בזאת נימוק להקלה בעונש, או סיבה להתחשבות בו. אין בחוות הדעת כל אמירה שהנאשם פעל במצב של חוסר שליטה או חוסר יכולת להימנע מעשיית המעשה, כי לא הבין את אשר הוא עושה ואת חומרת מעשיו. לדברי התובעת, אומנם חוות הדעת הפסיכולוגית עטופה בהסברים מקצועיים, ואולם לצורכי ההליך הפלילי, כל שניתן להסיק ממנה הוא שהנאשם לא שם מחסום לעצמו, לא התאפק ובחר לראות רק את צרכיו ובעיותיו.

עוד עתרה התובעת להשתת מאסר מותנה ופיצוי לטובת המתלוננת.
תמצית טיעוני ההגנה לעונש:

7. בהתייחס למתחם העונש ההולם, הציגה ב"כ הנאשם פסיקה מטעמה שבעטיה נכון לדעתה לקבוע את מתחם העונש ההולם בתיק הנוכחי למאסר בפועל שבין 5.5 ל-9.5 שנים. לדעתה, העונש שראוי לגזור על הנאשם צריך להיות ברף התחתון של מתחם זה.

הסנגורית עתרה להתחשב לקולא בעברו הפלילי הנקי של הנאשם, גילו הצעיר יחסית, לקיחת האחריות, ההודאה כבר בשלבים הראשונים של ההליך הפלילי, העובדה שחסך מהמתלוננת את הצורך להעיד וכן את מכלול נסיבות חייו קרי, את הילדות הקשה שעבר, ומצד שני, את העובדה שניהל אורח חיים תקין והצליח בעבודתו כמורה. עוד עתרה ב"כ הנאשם לקחת בחשבון כשיקול לקולא את העובדה שבהתאם לנוהל הטיפול במסתננים המעורבים בעבירה (ראה נ/3) הרי שגם לאחר שחרורו של הנאשם מן הכלא הוא לא ייצא לחופשי אלא יועבר לכלא סהרונים למשך 3 שנים עד שיוחלט לגבי הסטטוס שלו. כמו כן ביקשה לקחת בחשבון את העובדה שבהיות הנאשם תושב זר נעדר משפחה ותמיכה בארץ, כליאתו תהא קשה עליו יחסית לאזרחי ישראל.

הסנגורית ביקשה להתחשב בנכונותו של הנאשם להביע התנצלות אישית בפני המתלוננת ולתקן את הנזק, והפנתה בהקשר זה גם לחוות הדעת הפסיכולוגית.

הנאשם בחר לומר מילים מטעמו לעונש: הנאשם, תוך דמעות, הביע צער רב וחרטה על מעשיו. הנאשם הדגיש שמעשיו חמורים ביותר ואפילו אמר שאינו חושב שאדם אחר יכול היה לעשות דברים דומים. הוא הסביר את מעשיו על רקע מצוקה נפשית קשה וציין שעדיין הוא אוהב את המתלוננת. הוא ביקש את סליחתה של המתלוננת והוסיף שאם ניתן היה היה תורם לה את כלייתו.

גזירת הדין:

8. נזכיר: תיקון 113 לחוק העונשין מגדיר מספר שלבים בהבניית גזר הדין: ראשית, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את מעשה העבירה שביצע הנאשם, וזאת בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג(א) ו-40ט לחוק). שנית, יש לבחון האם קיימת הצדקה לחרוג מן המתחם שנקבע כנ"ל, בין לצד הקולא, מחמת שיקולי שיקום של הנאשם, ובין לצד החומרא-לצורכי הגנה על שלום הציבור מפני הנאשם (סעיפים 40ג(ב), 40ד ו-40ה לחוק). שלישית, ככל שלא נמצא טעם לחרוג ממתחם העונש ההולם שנקבע, יש לגזור את דינו של הנאשם בגבולות המתחם הנ"ל, תוך התחשבות בנסיבות שונות שאינן קשורות לביצוע העבירה, לרבות נסיבות אישיות של הנאשם ומנגד- שיקולים של הרתעת היחיד והרבים (סעיפים 40ז, 40זז, ו-40יא לחוק). בשלב הרביעי, בית המשפט נדרש להתייחס למצב של ריבוי עבירות (מצב שאינו מתקיים במקרה שלנו).

9. כאמור, הנאשם הורשע בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, העבירה אשר מגלמת בחוק העונשין את הנסיבות החמורות ביותר של פגיעה אלימה בגופו של אדם שאינה מגעת לקיפוח חייו. העבירה דנה באותם מקרים חמורים שבהם לא די שאדם ביצע מעשה של אלימות קשה, אלא שבעשותו כן הוא פעל מתוך כוונה מיוחדת, לרבות הכוונה לגרום לאדם לנכות, למום או לחבלה חמורה. לא בכדי קבע המחוקק לצד עבירה זו עונש מאסר בפועל של 20 שנה, בדומה לעונש שנקבע לצד העבירות של ניסיון רצח והריגה. כל זה מכתוב, שנקודת המוצא לענישתו של מי שמורשע בעבירה זו צריכה להיות מחמירה.

10. מבין הסקאלה הרחבה של המקרים שבהם הורשעו נאשמים בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, המקרה הנוכחי מצוי במדרג חומרה גבוה. מדובר היה בפגיעה שביצע הנאשם כלפי בת זוגו לשעבר, קטינה שבטחה בו והייתה מוכנה בעת מסוימת לקשור את עתידה בעתידו. מדובר במעשה שהנאשם יזם ותכנן מראש, מעשה שלצורך ביצועו הצטייד הנאשם מבעוד מועד בסכין קצבים, הטמין אותה במעיל שנועד להסוותה והגיע למקום מגוריה של המתלוננת מתוך כוונה להתעמת עמה על רקע פרידתם. גם אם נקבל שהנאשם היה שרוי במצוקה עקב פרידתו מהמתלוננת, לא מדובר היה במעשה שבוצע בעידנא דריתחא, בסיטואציה שניתן משפטית להגדירה כ-"איבוד עשתונות", כפי שמוצע בחוות הדעת הפסיכולוגית, אלא במעשה שהנאשם יזם ותכנן מראש. אם לא די בכך, הרי שהנאשם דקר את המתלוננת פעם אחר פעם, 13 דקירות שונות בחלקי גופה השונים, תוך שאינו שועה לתחינותיה ואינו מניח לה. מדובר היה באלימות קשה שביטאה אכזריות רבה כלפי המתלוננת. מזלה הטוב של המתלוננת היה שלמקום נקלעו אנשי צוות צילום שנחלצו לעזרתה, שאם לא כן, עלול היה האירוע להסתיים בתוצאה חמורה הרבה יותר. המניע למעשה היה אנוכי, מתוך ראיית הנאשם את עצמו ואת מצוקתו. העובדה שהמתלוננת סירבה להמשיך את הקשר הרומנטי עמו היוותה לדידו עילה מספקת כדי לבוא עמה חשבון ולפגוע בה.

למתלוננת נגרמו חבלות פיזיות קשות, חלקן בלתי הפיכות. היא איבדה את אחת מכליותיה, היא סובלת עד היום מכאבים ומוגבלות וכן נותרו בה צלקות המכערות את גופה. המתלוננת גם סובלת מפגיעות נפשיות רבות כמתואר בתסקיר נפגעת העבירה, פגיעות שעמן תצטרך להתמודד עוד שנים. המתלוננת הייתה בעת המקרה קטינה כבת 17, בתחילת דרכה מבחינה אישית ותעסוקתית. הפגיעות הפיזיות והנפשיות שנגרמו לה עלולות להשליך על עתידה מבחינות רבות ושונות, לרבות ביחסיה עם בני המין השני. נזקים גופניים ונפשיים אלה מוחמרים אצל המתלוננת לנוכח העובדה שהיא תושבת זרה. לא זו בלבד שהמגבלות הגופניות פוגעות ביכולתה לפרנס את עצמה, אלא שאין היא זכאית לשירותי בריאות ותמיכה שלהם זכאי אזרח ישראלי.

מכלול נתונים אלה מהווים שיקולים רלוונטיים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, כמפורט בחלופות השונות של סעיף 40ט' לחוק העונשין, ובענייננו הם נסיבות המשמשות לחומרת העונש (ראה סעיפים 40ט'(א)(1), 40ט'(א)(3), 40ט'(א)(4), 40ט'(א)(5) ו-40ט'(א)(10)).

בהתייחס לחוות הדעת הפסיכולוגית שהוגשה אודות הנאשם, הרי שגם אליבא האמור בה, ברי שהנאשם פעל מתוך מודעות ושליטה על מעשיו. הוא יכול היה להבין את אשר הוא עושה ואת הפסול במעשיו. מצוקתו לא פגעה ביכולת השיפוט שלו. במצב כזה, גם בהנחה שהוא ביצע את המעשה מתוך תסכול ולחצים נפשיים בעקבות הפרידה המתלוננת, אין באלה נסיבות המצדיקות התחשבות לקולא בהתאם לסעיפים 40ט'(א)(6) או 40ט'(א)(7) לחוק העונשין. לא זו אף זו: לדאבונו, כמשתקף בפסיקה, לא נדירים הם המקרים שבהם מתורגמת חוסר היכולת להשלים עם רצונה של בת הזוג להיפרד לכדי הפעלת אלימות פיזית כלפיה. מצב שבו אדם אינו מרסן את עצמו ונותן פורקן בדרך אלימה לתחושות של צער וכעס עקב אהבה נכזבת - ראוי להוקעה. עם כל הצער למשמע סבלותיו ומצוקותיו של הנאשם, כמתואר בחוות הדעת הפסיכולוגית, אין מקום לגלות הבנה או סלחנות לכך שהוא בחר לפרוק אותם על המתלוננת, שכל חטאה היה שהיא לא הייתה מעוניינת יותר בקשר עמו.

11. העיון בפסיקה המתייחסת לעבירה דכאן, בין זו שהגישו הצדדים ובין אחרת, מלמד על טווח רחב מאוד של ענישה, כפונקציה של נסיבותיו הספציפיות של כל מקרה ומקרה. מדרך הטבע, התמקדה ב"כ המאשימה בגזרי הדין המחמירים שבמסגרתם הושתו עונשי מאסר ממושכים על נאשמים, ולעומתה, הציגה ב"כ הנאשם פסקי דין שהענישה בהם הייתה מתונה ואפילו קיצונית לקולא. בקצה העליון של הרף לצד החומרה מצוי גזר הדין בעניין אנורי (תפ"ח 11-04-27766), שם בנסיבות חמורות במיוחד הוטל על הנאשם בדעת רוב עונש של 18 שנות מאסר, ומנגד, ברף התחתון, ניתן למצוא, כך למשל, את גזר הדין בעניין לאסי (ע"פ 4777/11) שם אישר בית המשפט העליון גזר דין מקל במיוחד בן 5 שנים שהוטל על הנאשם שם. אסקור בקצרה מספר פסקי דין שמהם ניתן לקבל אינדיקציה לגבי רמת הענישה הנוהגת במקרים שהם דומים פחות או יותר בנסיבותיהם, ואסקור אותה להלן מן הכבד אל הקל. עוד יצוין (לאור פסיקה שהוגשה על ידי המאשימה), כי למרות שמבחינת העונש הקבוע בצד העבירה דין אחד לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה וניסיון רצח, כנאמר קודם, בכל זאת הפסיקה עשתה אבחנה עונשית בין השניים, כאשר זו האחרונה זכתה במודע להתייחסות עונשית מחמירה יותר כפועל יוצא של ההבדל בכוונה הפלילית של הנאשם [ראה למשל: ע"פ 5431/07 זייד נגד מדינת ישראל (17.12.2009)].

וכך מצאנו בהקשרנו:

בע"פ 4347/05 ניקלואי בשקירוב נגד מדינת ישראל (20.9.2006) הורשע הנאשם בעבירות של ניסיון רצח וחבלה בכוונה מחמירה (עבירות חמורות יותר מאשר במקרה שלנו) לאחר שתקף באמצעות סכין, ממניע שלא הובהר, את המתלוננת, שעמה הייתה לו מערכת יחסים אינטימית וגרם לה לחתכים עמוקים בפנייה ובפיה. בית המשפט דלמטה גזר עליו עונש מאסר של 13.5 שנים ועונש זה הוחמר על ידי בית המשפט העליון ל-16 שנות מאסר בפועל.

בת"פ 47925-03-11 (ב"ש) מדינת ישראל נגד פראיחאן ינגדאישום (20.02.2012) מדובר היה בנאשם אזרח תאילנד אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין בכך שתקף את המתלונן באמצעות סכין בעקבות סכסוך של מה בכך, תוך שבמקביל הוא פוגע וחובל חמורות באדם נוסף שלן בביתו של אותו מתלונן. בית המשפט גזר על הנאשם בגין תקיפתו את המתלונן עונש מאסר בפועל של 13 שנים ובסך הכל 15 שנות מאסר, לאחר חפיפה חלקית עם העונשים הנוספים שהוטל עליו בגין תקיפת האדם השני. עונש זה הוטל על הנאשם חרף עברו הפלילי הנקי ולמרות שגם המתלונן עצמו לא היה חף מאשמה והתכוון מצדו לפגוע בנאשם. כמו כן נלקחו בחשבון קשיי הנאשם בכלא בהיותו תושב זר.

בע"פ 8675/09 מיכאל דיגנקוב נגד מדינת ישראל (12.1.2011) נדון המערער לעונש מאסר של 13 שנים לאחר שנטל סכין ושיסף את גרונו של המתלונן, תוך גרימת חבלות וחתכים. עונש זה אושר על ידי בית המשפט העליון למרות הודאתו וחרטתו של הנאשם.

בת"פ 602-08-11 (מחוזי חיפה) מדינת ישראל נ' טאהא (14.3.2012) הורשע הנאשם בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה וכן בעבירות נלוות של חטיפה, איומים והחזקת סכין לאחר שדקר את המתלוננת 18 דקירות בכל חלקי גופה וגרם לה נזקים רבים. השניים היו בני זוג והיא ביקשה להיפרד ממנו. הנאשם נדון לריצוי מאסר בפועל של 13 שנים למרות עברו הפלילי הנקי ולמרות שהודה במסגרת הסדר טיעון.

בתפ"ח 1965/06 (ת"א) מדינת ישראל נגד פישר אהרוני (1.4.2007) הורשע הנאשם לאחר הודאה במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה על כך שתקף קשות את גרושתו ונדון למאסר של 12 שנים.

בת"פ 29106-07-11 (ת"א) מדינת ישראל נגד עזאת אלזיאדה (21.11.2012) נדון הנאשם, תושב השטחים ששהה בארץ שלא כדין, למאסר בפועל של 11 שנים לאחר שתקף את המתלונן, קוקסינל שסיפק לו שירותי מין. הנאשם חנק את המתלונן עד אובדן הכרה, דקר אותו דקירות רבות וגרם לו לחבלות ביניהם שבר בגולגולת, דימום מוחי וקרע בלשון, לקולא נלקחו בחשבון הודאת הנאשם ועברו הפלילי הנקי. יצוין, כי מתחם העונש ההולם נקבע בתיק זה למאסר בפועל שבין 8 ל-14 שנים. בע"פ 6277/07 אלון שימנסקי נגד מדינת ישראל (21.5.2008) התקבל ערעור המדינה על קולת עונשו של הנאשם אשר הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ועבירות נלוות נוספות, לאחר שיחד עם אחרים התעלל במתלונן וגרם לו לחבלות ולכוויות. בית המשפט העליון העמיד את עונש המאסר על 10 שנים (במקום 7 שהוטלו דלמטה) בקובעו שכערכאת ערעור אין הוא רואה למצות את הדין עם הנאשם.

בתפ"ח 59851-05-12 (מחוזי ב'ש) מדינת ישראל נ' אייל אואנונו (2.5.2013) דקר הנאשם את גרושתו, כאשר דנו באפשרות לחזור לחיות יחד. מדובר היה בדקירות מרובות באמצעות מברג. מתחם העונש ההולם נקבע בין 6 ל-13 שנים ובסופו של דבר הושתו על הנאשם 10 שנים מאסר לריצוי בפועל.

בתפ"ח 33467-05-10 (מחוזי מרכז) מדינת ישראל נגד סילמן אלצאנע (8.5.2011) הורשע הנאשם לאחר ניהול הליך הוכחות בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ונשיאת נשק לאחר שירה באחותו וגרם לה לחבלות קשות, לרבות כריתת טחול ונדון למאסר בפועל של 8 שנים.

12. כאשר משקללים יחד את חומרתה העקרונית של העבירה, הערך החברתי שנפגע בעקבות ביצועה, מידת אשמו של הנאשם, הנסיבות הספציפיות החמורות מאוד של המקרה כפי שפורט על ידי בסעיף 9 לעיל, לרבות הפגיעות הקשות והנזקים שנגרמו למתלוננת, וכן מתוך התייחסות לפסיקה השונה כמפורט לעיל, מסקנתי היא שיש לקבוע את מתחם העונש ההולם את המקרה שלפנינו למאסר בפועל שבין 10 ל-15 שנות מאסר בפועל.

13. את עונשו של הנאשם יש לגזור בתחומי מתחם העונש ההולם בהעדר נסיבות מצדיקות חריגה ממנו על פי תיקון 113.

14. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה: לצורך קביעת העונש הראוי לנאשם בגבולות מתחם העונש ההולם, יש מקום להתחשב בנתונים הבאים שמהווים שיקולים לקולת עונשו של הנאשם כמפורט בסעיף 40'א' לחוק: הנאשם הודה מיד בהזדמנות הראשונה חסך זמן שיפוטי וחסך מהמתלוננת את הצורך להעיד בבית המשפט. הנאשם הביע צער וחרטה שנראו על פניו ככנים. הנאשם נעדר עבר פלילי, הוא ניהל לאורך חייו חיים נורמטיביים ואפילו עבד כמורה וכמדריך במחנה הפליטים.

בנוסף, לא אתעלם לחלוטין מטיעוני ב"כ הנאשם בדבר קשיי הנאשם בכלא בהיותו תושב זר ועם זאת, ההתחשבות בנסיבות אחרונות אלה צריכה להיות מוגבלת מאוד בנסיבות העניין. ראשית, היות הנאשם זר בארץ היא עובדה שבדאי הייתה בידיעתו טרם ביצוע העבירה והיא לא מנעה מלבצע אותה, וזאת, כלפי מי שהיא זרה בארץ כמוהו. לא זו אף זו, העובדה שאדם מבצע עבירה פלילית חמורה בהיותו אורח בארץ זרה, יש בה כשלעצמה מימד לחומרה. אין מקום להתחשב בטענה שהנאשם עלול אולי להימצא במעצר עם שחרורו מהכלא עד אשר יוחלט בדבר מעמדו בארץ. זה לאחרונה נקבע על ידי בית המשפט העליון כי שיקול מנהלי זה אינו ממין השיקולים שעל בית המשפט לקחת בחשבון בעת גזירת הדין (ראה ע"פ 954/13 פלוני נגד מדינת ישראל, פסקה 26 לפסק דינו של כב' השופט סולברג (19.6.2013)).

15. שיקול נוסף שנכון לקחת בחשבון לעניינו לחומרת העונש (בגבולות מתחם העונש ההולם) הוא שיקול הרתעת הרבים כמפורט בסעיף 40' לחוק. בעידן של היום שבו מעשי אלימות קשים כנגד בנות זוג, או בנות זוג לשעבר, הפכו חזיון נפרץ, קיים אינטרס מוגבר לבטא מסר מרתיע למען יראו וייראו.

16. לאור כל האמור לעיל, במכלול השיקולים והאיזונים יש לטעמי להעמיד את עונש המאסר בפועל שיש לגזור על הנאשם בתיק זה על 13 שנים.

17. התביעה עתרה להשתתף פיצוי לטובת המתלוננת, ואכן, לאור הנזקים המשמעותיים שנגרמו למתלוננת והצורך שלה בטיפול הן פיזי והן נפשי, יש הצדקה לחייב את הנאשם בתשלום פיצוי. אומר כבר עתה, כי במכלול השיקולים והאיזונים הרלוונטיים, אני סבורה שיש להעמיד את גובה הפיצוי הנ"ל על סך של 40,000 ₪. ברי שלא יהיה בסכום זה כדי לכסות את מלוא נזקיה של המתלוננת וכדי לתת מענה לכל צרכיה. עם זאת, מדובר בפיצוי שיהווה סנקציה מידתית בנסיבות העניין, על רקע מכלול נסיבות המקרה ותחת הנחת המוצא, שלמרות היות הפיצוי בעל רכיבים אזרחיים, הרי שהוא מתקיים בסביבה פלילית-עונשית [ראה למשל, ע"פ 8745/08 פלוני נגד מדינת ישראל, פסקה 30 (30.11.2011)]. משכך לא אתעלם ממכלול נסיבות המקרה בכללם המאסר הממושך שנגזר זה עתה על הנאשם.

18. סיכומי של דבר, אני מציעה לחברי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 13 שנים החל מיום מעצרו של הנאשם - 15.5.12.

ב. מאסר על תנאי למשך שנתיים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות כלפי גוף המוגדרת כפשע בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

ג. מאסר על תנאי למשך שנה והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות כלפי גוף המוגדרת כעוון בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

ד. הנאשם ישלם פיצוי למתלוננת בסך של 40,000 ₪. הסכום יופקד במזכירות בית המשפט ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון שבהם בתאריך 1.12.13, ושאר התשלומים לא יאוחר מכל ראשון לחודש שלאחר מכן.

ה. קנס בסך 1,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו.

השופט מאיר יפרח:

אני מסכים לעונש המאסר שהוטל על הנאשם, היינו: הן עונש המאסר בפועל והן עונש המאסר המותנה, בשל העבירה שעבר ובה הורשע (על פי הודייתו).

עם זאת, סבורני כי יש לחייב הנאשם לפצות את קרבן העבירה (המתלוננת) לא בסכום של 40,000 ₪, כמוצע, כי אם בסכום של 75,000 ₪. טעמי העיקריים לכך הם אלה: הנאשם, אשר ידע עוד לפני הגיעו לישראל כי קרבנו, נושא אהבתו, היא קרובת משפחתו ולפיכך לא יוכלו להינשא, לא הפנים כדבעי עובדה זו. כאשר נודע לו (לאחר תום יחסיהם) כי היא מתעתדת להינשא לגבר אחר, בערה בו קנאתו עד אשר הובילה אותו לחבול בקרבנו חבלות חמורות ביותר בעזרת סכין בעלת להב ארוך במיוחד (20 ס"מ). לתפיסתי, המרחק בין החבלות הללו לבין אבדן חייה של הקרבן, היה כחוט השערה. המתלוננת נחבלה קשות הן פיסיית והן נפשית, כמתואר בתסקיר ובחוות דעת חברתי, השופטת רביד. עד סוף ימיה תישא המתלוננת את הצלקות שגרם לה הנאשם. עובדה בלתי מעורערת היא כי דלות משאביה של המתלוננת מנעה ותמנע הימנה להביא מזור - ולו גם במעט - למכאוביה. התסקיר ציין את התוצאות העלולות להיגרם למתלוננת מחמת העדר היכולת לקבל טיפול. דעתי היא כי בבוא בית המשפט לפסוק את סכום הפיצוי לו זכאי קרבן העבירה (ולא נעלם הימני כי פיצוי זה מוגבל בסכומו והוא מהווה רק תשלום על חשבון המגיע לקרבן מן העברין בשל מעשיו של האחרון) - צריכות עיניו להיות נשואות בראש ובראשונה לא לחובל-העברין כי אם לנחבל-הקרבן. הווי אומר: הפיצוי הנפסק אמור לשקף בעיקר את דעת בית המשפט בנוגע לסכום שיהווה לכל הפחות "עזרה ראשונה" לקרבן (וברי כי לא אחת נמנע הקרבן מנקיטת הליך אזרחי נגד העברין על מנת להיפרע במסגרתו את המגיע, והימנעות זו נובעת לדעתי מידיעת הקרבן כי יתקשה לגבות מן העברין את הסכום שייפסק בהליך האזרחי). בהקשר זה, אני סבור כי בית המשפט מצווה להישיר מבט אל הקרבן, לא אל העברין, לאמוד את נזקיו הכלליים (אומדן ראשוני) ולפסוק את סכום הפיצוי בלא להעמיק חקר ביכולותיו של העברין. האחרון אינו זכאי לחסות בצל דלותו הכלכלית או בגדר היותו זר בארץ. לא דלותו ולא היותו זר לא מנעו הימנו לחבול בקרבנו חבלות קשות וחמורות ועל כן, לא יהיה בכוחם להביא להפחתה של סכום הפיצוי שבו יישא. השאלה כיצד - ואם - יעלה בידיו להיטיב את נזקו של הקרבן (קרי: לשלם את סכום הפיצוי) היא שאלה בסדר חשיבות שניוני, אם בכלל, שהרי " ... אין הסכום קשור מטבעו ביכולתו הכלכלית של החייב, כשם שבמשפט אזרחי אין בודקין בקביעת חיוב את יכולתו של החייב" (ע"פ 5761/05 מגידלאוי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 19.11.12, פורסם במאגר נבו). ראו גם ע"פ 2661/12 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 24.7.06, פורסם במאגר נבו. ראו גם ע"פ 2951/12 ביאדסה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 2.8.12, פורסם במאגר נבו; ע"פ 3502/12 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 23.6.13, פורסם במאגר נבו).

לא זו אף זו. ב"כ הנאשם טענה כי בגזירת הדין במסגרת מתחם העונש, יש ליתן משקל לאפשרות שלאחר שחרורו של הנאשם ממאסר הוא לא ייצא מיד לחופשי ונוכח זאת - להקל בעונשו. בכל הענווה, דעתי שונה בתכלית, משני טעמים עיקריים.

הטעם האחד - מסופקני אם מקומו של שיקול זה יכירנו במסגרת סעיף 40 יא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. סעיף זה מונה 11 נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, אשר בהן רשאי בית המשפט להתחשב בגזרו את הדין. אין בהוראה זו כל רמז לכך שהשיקול האמור נמנה על השיקולים שניתן וראוי לשוקלם.

כך, למשל, הנסיבה הראשונה (סעיף 40 יא(1) לחוק) היא "הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו". האפשרות שמא לא ייצא הנאשם לחופשי מייד עם סיום ריצוי עונשו, כלל אינה נוגעת להוראה זו. לכל היותר, האפשרות האמורה הינה פועל יוצא מהיותו של הנאשם שווה שלא כדין בישראל. לא מאסרו של הנאשם הוא שיגרום לכך שלא ישוחרר עם תום נשיאתו; שהותו שלא כדין בישראל היא שתביא לידי כך (אם בכלל). יתר על כן. סעיף 40 יב לחוק מתיר לבית המשפט לשקול "נסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה לשם גזירת העונש המתאים לנאשם". לדעתי, הטענה כאילו יש להתחשב באפשרות שהנאשם לא ישוחרר עם תום מאסרו, אינה באה אף במסגרת שיקולים המותרים לפי סעיף 40 יב הנ"ל, ובכך בא אני אל הטעם השני.

הטיעון שמא הנאשם לא ישוחרר מייד עם תום הנשיאה בעונש המאסר בפועל, מיוסד על הוראות סעיף 30א ו-ב לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), התשי"ד - 1954 (אשר קובעים את הכלל לפיו כל מסתנן, כהגדרתו בחוק האמור, יוחזק במשמורת). דא עקא, הוראות אלה, שנחקקו בשנת 2012, אינן אלא הוראת שעה. החוק קובע כי הן יעמדו בתוקף מיום 18.1.12 (יום פרסום החוק ברשומות) למשך שלוש שנים בלבד (היינו עד ליום 18.1.15). ראו סעיף 9 לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט) (תיקון מס' 3 והוראת שעה), התשע"ב - 2012). הנאשם שלפנינו אמור לשאת תקופת מאסר של 13 שנים (החל מיום מעצרו: 15.5.12 ועד 15.5.25). לשון אחר: על פי הדין הקיים היום, הוראת השעה לא תעמוד בעינה בהגיע שעת שחרור הנאשם ממאסרו בהתאם לגזר הדין. התחשבות בהוראת דין, אשר לפי המצב החוקי היום לא תהיה בתוקף עם תום ריצוי עונש המאסר בפועל, תהווה התחשבות בשיקול זר ובלתי רלוונטי. לגישת ב"כ הנאשם, גבוהה היא הסבירות שהוראת השעה תעמוד בתוקף במועד שחרור הנאשם. דא עקא, גם טיעון זה אינו מקובל עליי. במסגרת תפקידו, אין השופט נדרש לעסוק לא באיצטגנינות ולא בהיתכנות שהמחוקק יחוקק חוק כזה או אחר. האיצטגנינות אינה תחום מומחיותו ואינה בגדר כישוריו של השופט (למצער, יכול אני להעיד על עצמי שאין אלה כישוריי). השופט נדרש לשפוט על פי הדין הפוזיטיבי, הקיים, לא על פי דין עתידי, שתוכנו וודאי אינו ידוע. אם לא תאמר כן (כלומר: אם יידרש השופט לכלכל פסיקותיו על פי האפשרות שהמחוקק יחוקק בעתיד חוק כזה או אחר) - יהפוך השופט לחזאי, אשר יניח כי דין מסוים אכן יעמוד בתוקף במועד עתידי; ישער את תוכנו (כל שופט כטוב בעיניו) ויתחשב בפסיקתו גם בתוכן (משוער ובלתי וודאי) זה. על פי מיטב הבנתי - לא לשם כך נתכוננה השפיטה. לשון אחר: הנבואה - לא לשופטים ניתנה. בע"פ 954/13 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 19.6.13, נדרש בית המשפט העליון לטענה כי בעקבות הרשעתו צפוי המערער היות מוחזק במעצר מינהלי בגמר ריצוי עונשו ועל כן, נמצא עונשו חמור הרבה יותר מן המאסר בפועל שנגזר עליו (24 חודשי מאסר). בדחותו טענה זו, פסק בית המשפט העליון: "לא נוכל להביא שיקול זה במניין שיקולי הענישה. למקרא הוראות החוק, כלל לא בטוח שהמערער אכן ימצא במעצר מינהלי לכשיסיים לרצות את עונשו. ישנן עוד כמה אפשרויות ומכל מקום כל החלטה תהא נתונה גם לביקורת שיפוטית. ההליך הפלילי לחוד וההליך המינהלי לחוד; כל אחד קובע פרק לעצמו". מן הראוי להטעים כי עונש המאסר בפועל של 24 חודשים הוטל על המערער ביום 28.12.12 ונמנה מיום המעצר, 24.3.12, כך שבמועד שחרור הנאשם ממאסרו (לכל המאוחר: 24.3.14) תעמוד הוראת השעה בתוקפה; וחרף זאת נפסק שאין להתחשב בשיקול האמור במניין שיקולי הענישה. קל וחומר שכך הוא בענייננו. לא נעלם הימני פסק הדין בע"פ 5535/12 כאברי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 1.5.13, פורסם במאגר נבו, שם נפסק כי בעת קביעת עונש המאסר בפועל בגדרי מתחם הענישה, ייתכנו מקרים שבהם תובא בחשבון, כשיקול לקולא, האפשרות שהנאשם לא ישוחרר עם תום הנשיאה בעונש המאסר אלא "יותר במשמורת בהיותו מועמד לגירוש החוסה תחת הגנה קבוצתית, שאז ממילא שלילת חירותו מתארכת אל מעבר לתקופת ריצוי מאסרו". ברם, במצב עניינים שבו קיימים פסקי דין לכאן ולכאן, רשאי אני לבור לי את פסק הדין הנראה הולם בעיניי. יתר על כן, בפועל, לא התחשב בית המשפט בשיקול האמור, לפי שהעונש שגזר על אחד המערערים לא זו בלבד שלא היה על צידו הנמוך (המקל) של מתחם העונש, אלא שהיה גבוה מן המתחם וחרג הימנו.

כללו של דבר: (1) לא אתן ביטוי לחוסר יכולתו הכלכלית של הנאשם, כי אם לצרכיה של הקרבן. היאמצויה במוקד הפיצוי והעיניים צריך שתהיינה נשואות אליה בנושא זה ובוודאי שבנסיבות העניין. אני סבור כי יש להעמיד הפיצוי שהנאשם ישלם למתלוננת על סכום של 75,000 ₪ וכן יש להשית על הנאשם קנס של 7000 ₪ או 5 חודשי מאסר תמורתו; (2) הדין אינו מתיר התחשבות באפשרות (הערטילאית גרידא) כי הנאשם לא ישוחרר לאחר תום הנשיאה בעונשו אלא יוסיף לשהות במשמורת.

השופט גלעד נויטל, אב"ד:

לאחר שקראתי את חוות דעתם של חבריי, כב' השופטת רביד וכב' השופט יפרח, אני מצטרף לחוות דעתה של חברתי השופטת רביד, ומסכים לה. עמדתה גם לעניין גובה הפיצוי והקנס, מקובלת עליי.

סוף דבר:

פה אחד יוטלו על הנאשם עונשי המאסר בפועל והמאסר על תנאי כפי שפורטו בחוות דעתה של השופטת רביד, ובדעת רוב השופטים - השופטת רביד ואב"ד השופט נויטל - יוטל על הנאשם קנס בסך 1,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו וכן פיצוי למתלוננת בסך של 40,000 ₪.

אנו גוזרים אפוא על הנאשם, סמרה טקלה, את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 13 שנים החל מיום מעצרו של הנאשם - 15.5.12.

ב. מאסר על תנאי למשך שנתיים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות כלפי גוף המוגדרת כפשע בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

ג. מאסר על תנאי למשך שנה והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות כלפי גוף המוגדרת כעוון בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

ד. הנאשם ישלם פיצוי למתלוננת בסך של 40,000 ₪. הסכום יופקד במזכירות בית המשפט ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון שבהם בתאריך 1.12.13, ושאר התשלומים לא יאוחר מכל ראשון לחודש שלאחר מכן. התביעה תמסור למזכירות בית המשפט את פרטיה של המתלוננת לשם העברת הפיצוי אליה.

ה. קנס בסך 1,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו.

הוסברה לנאשם זכותו לערער על פסק הדין תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט"ז תמוז תשע"ג, 24 יוני 2013, במעמד הצדדים.